

щѣли да направите съ мене; и ній сирѣчь пѣдимъ и гонимъ и не щемъ тоя грѣцки Владика, защото служи въ нашитѣ Български черкови на грѣцкія языкъ, отъ който ній Българитѣ въобще ни слово не разбирами, а не — на матернія — и за насъ понятенъ, Български языкъ; значи, пакъ му прибавихъ: ние Българитѣ не пѣдимъ Владиката Неофита лично, но Гжрка Неофита, който не знае Българскія языкъ, и служи и проповѣдва въ нашитѣ чисто—Български церкви на грѣцкія, за насъ непонятенъ языкъ; ние струвами сирѣчь сѣщото, каквото вие ме увѣрявахте че быхте сторили съ мене, ако быхъ станжлъ Иминъ и быхъ служилъ и проповѣдалъ на правовѣрното ви турско население на Българскія языкъ.“—Като чу това Мидхадъ Ефенди олови се за брадата, и слѣдъ като поразмисли малко казани: „отистина вие имате право, и азъ сега упознахъ, и се увѣрихъ, че ваши нѣкои сѣграждани, вжрли защитници на Владиката Неофита, были злобни клеветници (мюзевири); и отъ сега нататакъ небойте се отъ нищо и отъ никого, азъ щж расправа за всичко комуто принадлежи; а понеже узнахъ че вий ми найискренно за всичко расказахте, и ме освѣтлихте въ вашія до сега за мене и за Правителството на Н. В. Султана тжменъ вжпросъ, по вашата духовна борба съ вашія Владика Неофита и съ грѣц. Патриаршія въ Цариградъ, то да дохождате всеки день при мене, и да ми спомогните за да си сжставя еше по ясно понятие за вашата расправа съ грѣцк. Владика Неофита; и на основаніе на това ми освѣтленіе, да разясня на Правителството истиннитѣ причини, които сж ви подбудили да молите Н. В. Султана и великія Везиръ, за да вдигни отъ тукъ Неофита и пр.“ Като изслушахъ тія най благоволни лично за мене, а за общія ни Черковенъ вжпросъ най утѣшителни думи на Мидхадъ Ефенди, азъ сжвзехъ еше по голѣмо насжрдчанье и спорядъ него и му отговорихъ: „дѣйствително за чуденье е какъ Правителството на Н. В. Султана до сега е глѣдало на насъ Българитѣ съ таково едно презрително око, и тжй много маловажно ни е оцѣнявало? Кжто че ли ние не сме най-многоброй-